Josep Pla al tabarín

Festa Major 2014

Autor: Ricard Martínez

Antic edifici de l'Ajuntament de Palafrugell situat entre els carrers de Pi i Margall i dels Valls, on avui hi ha les Peixateries. L'ajuntament es va traslladar a can Bech i es va inaugurar la nova seu el juliol de 1964 (ara fa just 50 anys!). L'antic ajuntament es va enderrocar l'any 1969.

Arxiu Municipal de Palafrugell. Fons Francesc Alsius.

"L'ofici era a les deu. Les autoritats es reunien a l'Ajuntament i anaven a la parròquia en corporació, precedits del sereno mut, que manava els serenos i els agents subalterns. L'alcalde portava la vara, una camèlia al trau i dues gotes de perfum de violeta als cabells arrissats i al mocador de butxaca. Era un home alt i pàl·lid, escàs de gesticulació, que semblava una figura de cera. Llavors es portaven aquells minúsculs dipòsits d'aigua que es col·locaven darrera la solapa i mantenien en frescor la camèlia o el clavell. Sota la llum blanca, l'Ajuntament, negre, semblava una comitiva mortuòria, endolada i grotesca. Feia un sol enlluernador.

Feia calor. Quan les autoritats sortien de l'Ajuntament, tot semblava transformat, mirificat. Flotava en l'aire una ploma blanca d'oca o un plomall de pollastre, de color rovellat, que joguinejava sobre el gregalet matinal i blavís. En alguna casa havien iniciat el sofregit de l'arròs, l'aire era suculent. El cel era blau i feia la calor seca i dura que ha de fer a l'estiu -la calor de les cigales de vidre i de l'espígol de perfum frenètic, intens. Quan hom arribava a l'església, immersa en la frescor de les velles pedres, la sensació desalterava. L'altar major, barroc -tot, llavors, era barroc a dins de les esglésies-, semblava un caliuer. L'element oficial -que llavors era més nombrós que ara, car hi havia duaner i *cabo de mar*- es col·locava a l'esquerra de l'altar major, i començava l'ofici. L'altar major, daurat, sobrecarregat de columnes amb fullatges i fruites, poblat d'escultures de sants posats en els nínxols coronats per una petxina, sants en posicions declamatòries, amb el Pare Etern barbut a dalt de tot, abraçant el conjunt, semblava una obra de confiteria de la qual la llum feia regalimar un suc de caramel. Les senyoretes, amb aquelles puntes al coixí que es portaven llavors, enjoiades de bijuteria, amb pintes, arracades, aquells anells, braçalets, els pentinats alterosos, els monyos trenats i les sabates de *doré*, tenien aquella mirada profunda i melangiosa de la curiositat insatisfeta. Potser la més gran diferència entre aquelles noies i les que vingueren després està en la minva de la intensitat de la mirada, en la seva vaguetat i en la seva indiferència progressiva. Però potser val més deixar-ho córrer per no entrar en la cursileria. Cada generació té les seves metàfores, que són més difícils de perdre que els queixals i les dents."

Josep Pla. ***El meu país.***
Barcelona: Ed. Destino, OC VII, 389-390